

No. 3. }

Marts 1882.

{ 8de Aargang.

Vuggesang.

Sov, mit Barn, sov længe,
Jeg rører Vuggens Gjænge,
Bister Fluen fra din Kind,
Kalder Drømmen til dit Sind,
Sov, mit Barn, sov længe!

Frodig som en Ranke
Du vorer for min Tante,
Vorer fra din Moders Arm
Ud i Verdens vilde Larm,
Frodig som en Ranke!

Lem dog ei din Bugge
Dg ei din Moders Sukke!
Vorer du fra Barnekaar,
Glem dog ei dit Fadervor,
Glem dog ei din Bugge!

Lyffens Roser røde
Kun mellem Torne gløde.
Tornen tager jeg for mig,
Rosen glemmer jeg til dig:
Lyffens Roser røde!

Baagn med Smil om Munden,
Saa fro som Fugl i Lunden!
Reden din er lun og blød:
Modersavn og Moderskjød;
Baagn med Smil om Munden!

Chr. Richardt.

To Børns salige Endeligt.

(Indsenst af J. M. N.)

„Af de Umyndiges og Dien-
des Mund har du beredt
dig Lov.“ Matth. 21, 16.

I Wasca County, Minn., levede for omtrent halvandet Aar siden to Sødsfende, Anders og Bertine, om hvis freidige Vidnemod og salige Hjemgang til Frelseren vi her vil fortælle. Børnenes Hjem laa oppe i en liden Bakke, som hældede sagte mod Sydøst for ligesom desbedre at kunne opfange Morgensoleens blide Straaler, hvorved Børnene ofte glædede sig i den tidlige Morgenstund og ligesom opmuntredes til at synge Lov- og Taffesalmer til den gode Gud, som atter og atter lod sin Sol oprinde over deres kjære Hjem. Tilventre fra Gaardsrummet, som var Børnenes Legeplads, hævdede der sig en mægtig Egestov, mørk og alvorlig med hjæmpemæssige Træer, der ligesom kappedes om, hvem der skulde række høiest mod Himlen med sin Krone. Thi ogsaa Træerne syntes at anstrænge sig for at række op mod Lyset og sin Staber for at sige ham Tak og Pris. Disse paa samme Tid blide og alvorlige Omgivelser syntes ogsaa at have gjort lignende Indtryk paa Børnenes Sjæle; thi ogsaa de var af en blid, rolig, stille og iagttagende Natur, men tillige frimodige og glade i Alt, hvad der var skønt og godt. Og især havde de fra sin tidligste Barndom, paavirket af sine fromme Forældre, lært at elske vor kjære Frelser. Gam bekendte de og frimodigt til sit sidste Aandedrag.

Til Minde om de kjære Hjemgangne og til et folgeværdigt Exempel for Andre, baade Unge og Gamle, vil jeg meddele nogle korte Træk af de to Sødsfendes Forhold paa Sygeleiet, saaledes som deres Moder har fortalt det.

Anders-Ribe var henved 12 Aar gammel, da han den 22de August 1880 blev kastet paa Sygeleiet af en ondartet Halsesygdom. Under hans Sygdom, som varede henved ti Dage, talte hans Moder

ofte med ham om Frelseren. Drengen syntes at være meget glad ved at faa høre om den kjære Jesus, som var kommen til Verden og havde lidt faa uendelig meget Ondt for os og tillige gjort faa meget Godt, for at vi Mennesker kunde faa det godt hijsket hos ham i Himlene. Han bad ofte og inderligt om, at Frelseren vilde forlade ham alle hans Synder, som han maatte have begaaet baade mod Gud og sine Medmennesker og især mod sine Forældre; han bad ogsaa sin Moder og sine Sødsfende, at de vilde bede med og for ham, især i de sidste Dage af hans Liv, da han blev saa haardt angreben af Sygdommen, at det faldt ham besværligt at tale. Gjentagne Gange læste han de tre Troesartikler og dvælte især ved den anden Artikel, hvor han fandt en usigelig Trøst og Glæde i den korsfæstede Jesus Kristus. Han pleiede derfor ogsaa at sige: „Han, som har gjort faa uendelig meget Godt for os Syndere, vil vist ogsaa forlade mig mine Synder og lade mig faa Lov at komme hjem til sig i Himlene, hvorhen han er opfaren og nu sidder hos Guds høire Haand.“ Ja, han bad ofte og indtrængende, at han maatte faa gaa hjem til Frelseren, hvor der var saa usigelig godt at være. Og med en saadan Bøn paa sine Læber slumrede han ind i Troen paa sin Frelser den 2den September 1880.

Henved tre Uger derefter blev Anders's lille 8aarige Søster, Ingeborg Bertine, ogsaa syg af den samme Sygdom, som havde borttrovet hendes Broder. Under sit Sygeleie var hun meget frimodig, talte med oien synlig Glæde om sin Broder, som hun var vis paa nu var i Himlen hos Jesus. Allerede en af de første Dage af sin Sygdom spurgte hun: „Mamma, tror du, at ogsaa jeg faar komme til Himlen, hvor min Broder er?“ Naar der saa blev svaret „Ja“ paa hendes Spørgsmaal, straaledede hendes Ansigt af Glæde; dog flød gjerne en Strøm af Taarer ned over hendes Kinder, idet hun sagde: „Men, kjære Mamma, du maa ikke græde, naar jeg dør fra dig!“ Saaledes gif der da hen nogle Dage under Samtale

mellem Moderen og den lille Syge, som endnu talte ganske let. Men den femte Dag blev hun meget svag; dog var hun meget taalmodig og klagede aldrig. I Haab om snart at faa gaa hjem til Frelseren bar hun Smerten med beundringsværdig Udholdenhed. Kun sagde hun en af de sidste Dage: „Mamma, nu har Sygdommen forandret sig; thi nu trykker den mig saa haardt for Brystet. — Nu maa jeg dø, Mamma! og det vil jeg saa gjerne; thi da faar jeg komme i Himlen til Jesus og faar se min Broder Anders.“ Derpaa folde litle Bertine sine Hænder og bad længe og inderligt om, at Jesus vilde sende sin Engel og hente hende hjem til sig. Hun bad da sin Moder ikke at græde mere: „Thi nu bliver det snart bedre med mig,“ sagde hun. — Mellem tunge og tilskyndende smertefulde Aandedrag talte hun om, at hun ønskede at se sin Søster og tale med hende. Men da hun blev fortalt, at Søsteren var langt borte, og at hun ikke kunde komme, bad hun om, at de Andre maatte hilse hendes Søster og bede hende, at hun maatte stifte sig vel, saaat hun og alle de Andre engang kunde faa samles i Himlen hos Gud. „Men sig min Søster, at hun ikke maa græde for mig, thi nu faar jeg det snart saa godt.“

Efter en liden Hvile sagde hun atter: „Mamma, du har sagt, at Jesus var her paa Jorden; hvorledes kan han da nu være oppe i Himlen og tage imod Smaa børn der?“ Da fortalte Moderen hende atter om, hvorledes Jesus maatte blive Menneffe, være ringe og fattig, lide og dø, forat frelse os syndige Menneffer, hvorledes han stred og kjæmpede i Gethsemane, at han blev hudstrøgen, tornekrønet, bespottet og endelig naglet til et Kors, hvor han døde, at han blev begravet og opstod igjen tredje Dag fra de Døde, og derpaa opfor han til Himmels, hvor han nu er for at modtage alle dem, som i en sand Tro vil komme til ham. „Tror du da, Mamma, at jeg kan faa se Naglegabene i hans Hænder og Fødder, naar jeg kommer til Himlen?“ spurgte litle Bertine med en svag, men inderlig for-

trolig Stemme. Derpaa svarede Moderen, at Kristus er endnu den samme, som han var, da han vandrede her paa Jorden, og at han visselig vil lade Alle baade faa se og kysse Naglegabene i sine Hænder og Fødder. „O, Mamma, det vil ogsaa jeg gjøre,“ sagde litle Bertine, idet en himmelsk Glæde overstraaede hendes Ansigt.

Derpaa gjorde hun sit Testamente, idet hun uddelte sine Klæder til sine forskjellige Veninder og bad at hilse dem og takke dem, fordi de havde været saa gode mod hende. Hun laa nu en liden Stund ligesom indesluttet i sig selv og i en dyb Overveelse; hun syntes aabenbart at berede sig til sin Himmelfærd. Endelig kaldte hun sine Brødre til sig og formanede dem til at være dydige og sunde, og at de ikke maatte reise bort fra Mamma; „thi hun sørger saa over os,“ sagde hun. Hun folde derpaa sine Hænder med et saa helligt Alvor og Andagt i Bøn til sin Frelser, at de Omkringstaaende erklærede, at de ikke havde seet eller hørt noget lignende. Efter denne Anstrængelse faldt hun i en tung Dvale, og en lang Stund kunde hun ikke tale. Da hun atter vaagnede op, sagde hun: „Mamma, naar jeg nu dør, da berer Engelen mig til Himlen“, og hun stirrede over Sengen og sagde med et Ansigt straalende af Glæde: „Se, der staar Engelen og venter paa mig.“ Under Taarer baade af Sorg og Glæde takkede Moderen Gud for hans Naade, som bistod den lille Troeshelt, og hun sagde som til sig selv, at det maatte være Guds Aand, som talte gennem den Døendes Mund. Da sagde atter den lille Bertine med svag men tydelig Røst: „Mamma, det taler i mig; skriv til Præsten og sig ham, hvad jeg har talt! Sig ham ogsaa Tak for Alt det, som han har fortalt os om Frelseren! Nu gaar jeg til Jesus.“ Hun sagde da Farvel til alle Sine, baade Forældre og Sødstende, og bad dem endelig, at de ikke maatte græde. I et Par Timer laa hun da som halv død; men endelig vaagnede hun op for sidste Gang her i dette Liv og sagde: „Nu, Gud ske Tak, nu henter Herren mig snart!“ Derpaa sov hun ind glad og fornøjet i sin Herre og Frelser den 30te Septembe 1880.

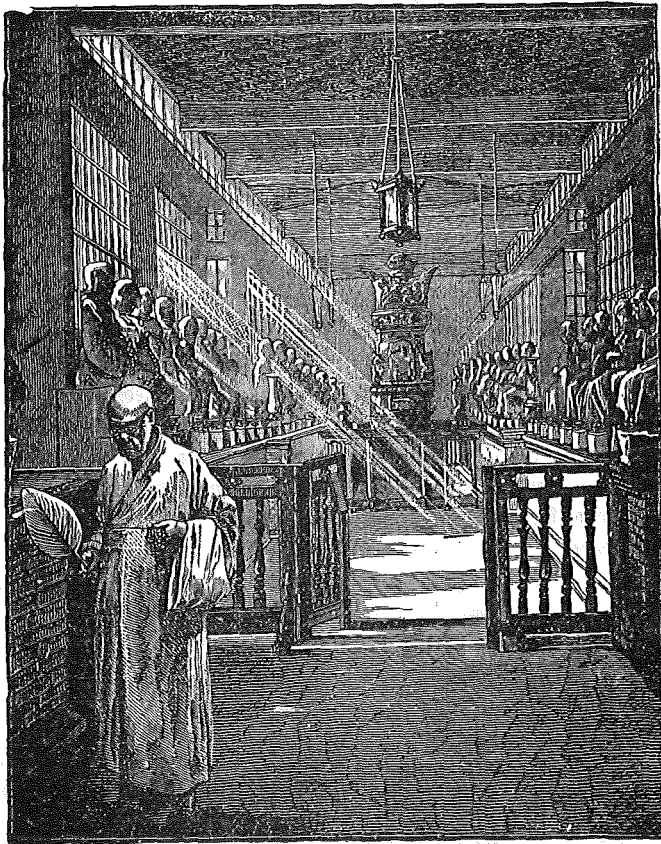
Afgudstempel i Kanton, Kina.

Kina i Asien er det folkerigeste Land paa Jorden. Næsten 400 Millioner arme Hedninger skulle være samlede i dette af Naturen saa rigt udstyrede Land. Der findes mange store Byer, der kunne maale sig med Jordens største i Indbyggertal.

Byen Kanton er ikke af de allerstørste af disse, men skal dog tælle over 1 Million Mennesker, hvoraf mange leve paa Baade i

Floden Sikiang og der drive sin Handel og sit Haandværk. Den var i længere Tid den eneste By, hvortil Fremmede fik Adgang. Nu staar dog denne aaben ogsaa til de øvrige Dele af Landet. Mange Missionærer have begyndt det store Arbejde blandt denne Brimmel af formørkede Hedninger.

Bort Billede fremstiller det Indre af et stort Afgudstempel i Kanton, som en bud-

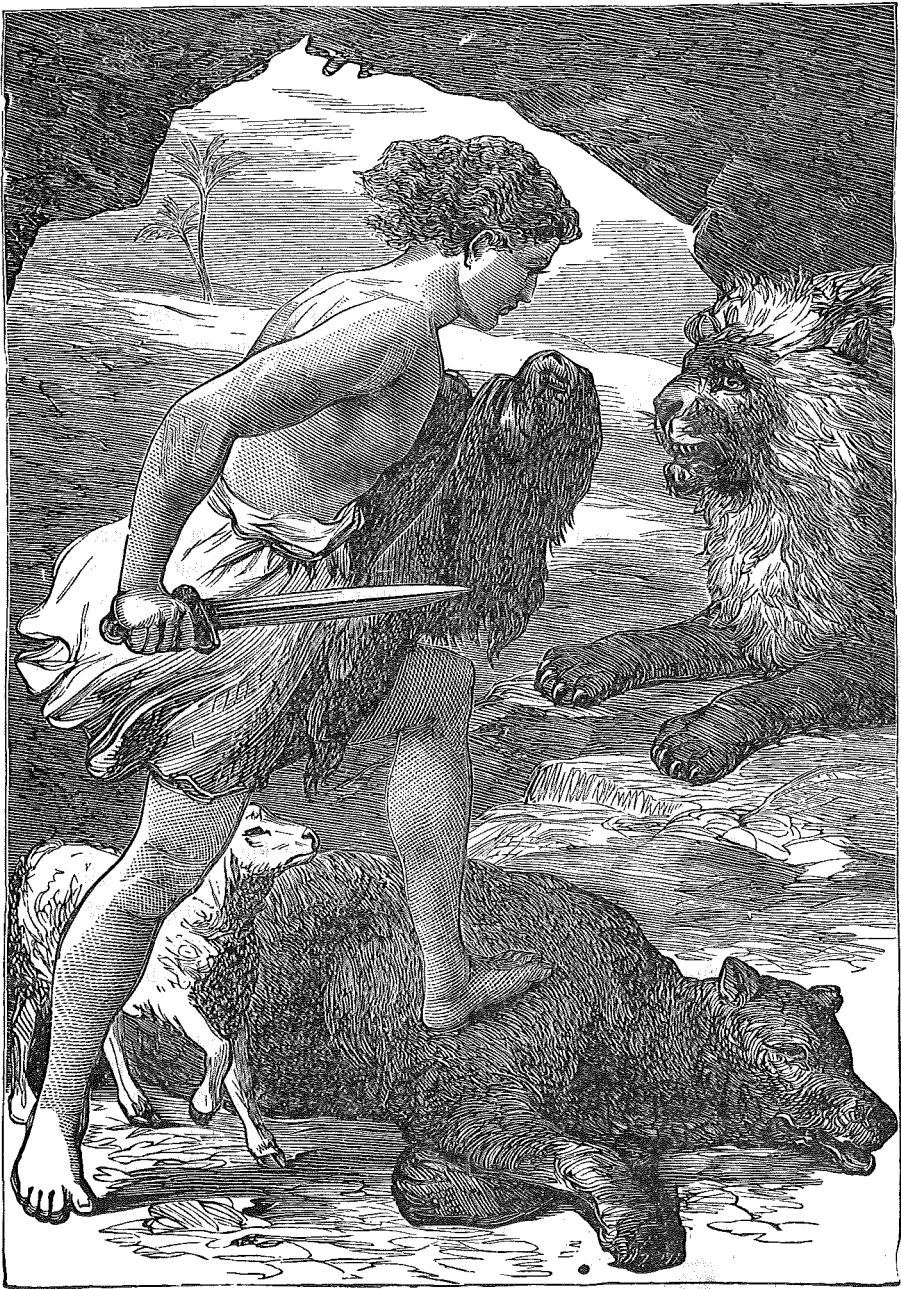
histisk Munk lod bygge langt, langt tilbage i Tiden, og hvori han opstillede en 500 større og mindre Afguds billeder. Det blev ødelagt, men igjen opbygget i Aaret 1755. I dette store Tempel samles stadigt Tusinder af Sjæle og bringe de hjælpeløse og stumme Afguder ved Tempelets Vægge sine Ofre. Man vælger sin særskilte Skytsgud, og Forældre ofre ret som det er sine egne Børn som et Forsoningsoffer til denne. I en eneste By i Kina skulle omtrent 9000

Børn aarlig falde som Offer for denne umenneskelige Skik.

Afgudspræsterne, hvis Antal er stort, bo i smukke Hus tæt ved dette Tempel. Deilige Parkanlæg omgive det.

Ogsaa i det kinesiske Sprog er nu endelig Bibelen bleven oversat, og Kristi Evangeliums Lys begynder ogsaa her og der at skinne i det arme Kina, som saa ihærdigt har søgt at stenge det ude. Herren forbarne sig over dette store Folk!

David dræber Lyven.

David var allerede som Dreng en tro Hyrde for sin Hjord. Da Herren saa satte ham over Meget, som en Konge over sit udvalgte Folk, blev han ogsaa en tro Hyrde

for det. Han var en Mand efter Guds Hjerter i Tro og Lydighed mod sin Gud, og han er ogsaa i flere Henseender et Forbillede paa vor Frelser, den sande „Herrens Salve-

de", den rette Konge, der skal sidde paa Davids Throne og herske over Jakobs Hus, Guds sande Israael, evindelig.

Da han som Hyrdebveng vogtede Kvæg paa Bethlehems Marker, i den Egn, hvor Herrens Engel holdt Juleprædiken for Marzens Hyrder, hvor Herrens Herlighed aabenbares for dem, og den himmelske Hærskare sang Julelovsangen for dem — viste David sin Hyrdetrofask ved at sætte sit Liv i vove, da en Løve og en Bjørn havde bortrevet et Lam af hans Hjerd. Han slog Løven og Bjørnen og reddede Lammet af dem. (1 Sam. 17, 34 ff.).

Derved er ogsaa David et Forbillede paa vor Herre Jesus Kristus, som ikke blot vovede sit Liv, men gav det hen i den bitreste Pine og Død for os Alle, som havde saadart Omsorg for Faarene, os arme fortabte Mennesker, hvem Satan som en brokende Løve søger at opsluge, og som ellers evigt vilde blevet opslugte af ham, at han for vor Skyld kastede sig i denne Løves Svælg og led Dødens og Helvedes Pine og Angest for os. Alt det, han har maattet lide for at frelse os, skulle vi nu særligt i Fastetiden andægtigt tænke paa. Vi skulle i en sand Tro paa ham nyde og inderligt glæde os ved den Frelse og Seier, han har vundet for os, holde os til dennes vor rette Hyrde, høre og følge hans Røst, og saa kunne og skulle vi ogsaa frimodigt med ham gaa i Kampen mod vore Saligheds Fiender uden at frygte for Dødt, og træde den Helvedes Løve, Satan, og alle Fiender under Fødder.

„Skal ikke — Skal!“

Bums! og de tunge, store Døre kom op paa vid Væg med en Fart, der ingenlunde sømmede sig for saadanne gamle; men det var ogsaa de utaalmodige Smaa, der satte dem igang; thi ud myldrede hele Søndagskolen, Gutter og Piger; det var en tæt Sværm af Børn, der hølgede opad Gaden og saa spredtes til alle Sider. Sidst kom tre Smaapiger gaaende Arm i Arm og i den ivrigste Samtale; langsomt gik de opad

Fortouget, saa standsede de og talte saa høit, at de kunde høres langt ned over Gaden, saa gik de et Stykke, og saa stod de igjen.

„Vær saa god for mig, men jeg vil saamen ikke sætte mit Ben ind til hende,“ sagde den Ene og rystede paa det lille Hoved, saa den hvide Fjer paa Hatten reiste sig iveiret, og hun lignede ret en liden vigtig Hanehaling. „Det er den fæleste Pige i hele Søndagskolen, hun baade lyver og stjæler.“

„Ja, men hun kunde jo komme til at elske Jesus, hvis vi talte med hende,“ sagde den Anden og talte i en mildere Tone.

„Hun?“ sagde hun foragtelig, og Hanefjeren dansede frem og tilbage, som vilde den lydeligt protestere mod en saadan Urimelighed.

„Hun er vist meget syg,“ sagde den Anden igjen, om dette skulde kunne stemme hende noget mildere.

„Na, det har hun godt af; forresten ved jeg nok, hvad hun har sagt om dig,“ og hun blinkede saa hemmelighedsfuldt hen til den Tredie, der stod ganske taus.

„Har hun sagt Noget om mig,“ sagde den Fornærmede hastig, og det var, som Løven forandrede med Et.

„Ja, det kan nu være det Samme,“ og hun gjorde Mine til at lukke sig endnu længere inde med sin Hemmelighed.

„Jo, du maa sige det,“ og hun holdt hende fast i Skjolen, indtil hun fik vide det.

„Jo, jeg hørte med min egne Øren, hun sagde, at du var saa dum, saa dum, at man kunde gjerne indbilde dig, at Maanen var gulmalt.“

„Sagde hun det?“ og hun blev ganske rød af Værgelse. „Na, for et Trold! Jeg er saa sikker paa, at det er hende, som har taget mit nydelige Bogmærke, som laa i Testamentet. Nei, lad hende ligge der, hun er, for mig! Farvel Konstance!“

Og saa svingede de To ind i en Sidegade. Konstance stod en Stund og saa efter dem; de stod Hovederne tæt sammen og talte ivrigt, og den hvide Hanehaling viftede ned over hele Gaden. Konstance gik sagte hen over Gaden; hun boede et Stykke udenfor Byen, og undervejs maatte hun forbi

den lille graa Hytte, hvor den syge Staffel laa. Konstance havde igrunden Ondt af hende; men det var, som de Tvendes Samtale havde gjort ogsaa hende vaklende. Skulde hun gaa ind? Ja, vist var hun fæl! Havde hun ikke puffet til Konstance, saa hun nær havde styrtet ned for alle Trapper? Nu kunde hun oine Hytten, og Skridtene blev langsommere efterhvert.

Beikanten stod fuld af store „Præstekeraver“; de lange hvide Smaablade toge sig saa godt ud paa allesammen. „Jeg vil spørge Draklet“, sagde Konstance ved sig selv og satte sig ned ved Beien. Hun valgte en af de største Præstekeraver, og saa begyndte hun langsomt at rive Blad efter Blad, medens hun bestandig gjentog med ensformig Stemme: „Skal — skal ikke — skal — skal ikke“. De hvide Blade drysede ned paa hendes Fødder, det var som de deilige Snefløkke paa den første Winterdag; færre blev de gjensiddende, og langsommere lød det alvorlige: „Skal — skal ikke“; endelig faldt det sidste Blad og efterfulgtes af et langtrukket og trent: „Ska—al“. Igrunden havde hun hverken ønsket eller ventet dette Udfald, derfor sad hun temmelig skuffet og saa paa den nøgne gule Blomsterbund. Skulde hun virkelig bøie sig for Draklet eller prøve om igjen? Igrunden siger man jo, at det er tredje Gang, det gælder! Men da kom hun endelig til at tænke paa, hvad Jesus vilde have gjort. Og hun saa ham, hvorledes han kjærlig gif omkring og helsebrejede Alle, ja med Glæde annammede de største Syndere i sin Favn. Og hun vilde jo gjerne ligne sin kjære Frelser. Og se, da stod hun villig op for at gaa ind til den syge Staffel.

Der var fattigt og usselt derinde, neppe til at kalde et Hjem, naar Konstance tænkte paa, hvor godt hun havde det. Borte i den mørke Krog stod en liden Seng, og der fandt Konstance den, hun søgte. Hun satte sig hos hende, tog hendes Haand og spurgte venlig:

„Hvorledes er det med dig, Sofie?“

„D, jeg er saa syg; hvor snil du var,

som vilde komme ind, jeg har ligget saa alene“.

Konstance solte en dyb Bessjæmmelse ved disse Ord; hun tænkte paa, da hun sad ved Beien og tællede paa „Præstekeraven“.

„Kommer du fra Søndagskolen nu?“ spurgte den Syge; thi Konstance sad fremdeles ganske stum af Skamfuldhed. „Jeg har just ligget her og tænkt saa meget paa Eder. Jeg ønskede saa, at jeg selv havde kunnet komme hen for at høre Noget om Jesus“.

„Vil du da gjerne komme til ham nu?“ spurgte Konstance glad og overrasket.

„Ja, det har været saa ondt for mig at tænke paa, hvor styg jeg har været, og jeg har gruet saa for at dø. Du maa endelig ikke være ond paa mig, fordi jeg har været saa fæl“, og hun begyndte at græde stille.

„Nei, du maa ikke tale saaledes; nu skal vi læse om Jesus, hvor god han er, og, naar du beder ham, saa vil han ogsaa frelse dig.“

Og hun tog op sit lille Nystestamente og læste den samme Fortælling, som de havde hørt paa Søndagskolen. Det var om det fortabte Faar. Sofie havde foldet sine Hænder og laa nu og lyttede til de deilige Ord. Hun syntes, at hun saa Alt saa levende for sig. Hun saa det stakkels forvildede Lam, der træt og sygt, saaret og blødende, gik paa de vilde somme Stier i den øde Ørken; stakkels bortkomne Lam! Men hvad var det for en Røst? En ængstelig, klagende, og dog saa mild og kjærlig Stemme; hvem er det, som endnu mindes det fortabte Lam, som søger det? Det er Hyrden, der ingen No faar, før han atter har sit Lam i sin Favn; han er træt, Tornene saarede hans Fod; men han føler det ikke, thi han har fundet sit Lam; med Glæde lægger han det paa sin Skulder og bærer det saa ømt og trygt til Hjemmet. Og hvor han glædede sig! Men saaledes skal der være Glæde i Himmelen over en Synder, som omvender sig.

„D, søde Jesus, vil du ogsaa tage mig paa din Skulder“, bad Sofie hoit, greben af den gode Hyrdes Kjærlighed. Og han

vilde jo saa gjerne; han elsker jo alle de forvildede smaa Lam. Ja, det blev ret en salig liden Stund for dem derinde i det fattige Rum; thi Jesus lyfte det op for dem med Blandsen af sin Kjærlighed. Konstance sang for hende, og da de stiktes, græd hun, saa glad var hun over at se Sofies Længsel efter at finde Jesus.

„Tror du, at du kunde holde af mig, som har været saa styg?“ sagde Sofie og saa bedende op til hende.

„Ja, vi vil blive to rigtige Venner, thi nu har vi jo Jesus ifammen“. Og saa gif hun, lykkelig og glad over, at hun havde fulgt Præstetravens bydende „Skal“.

„Saa hun er bleven saa forandret“, sagde hun med Hanejseren, da Konstance fortalte Alt paa Søndagskolen; „græd hun ikke og-saa? Jo, det kunde jeg tænke; det er bare Hyfleri. Alt sammen; pas blot paa dine Lommer“, sagde hun og gif sin Bei med en foragtelig Mine, og Hanejseren viftede saa spodsk.

Men Konstance troede fast paa sin nye Veninde, og deri blev hun ikke stuffet; thi da Sofie blev frisk igjen, var hun virkelig bleven en Anden; da elskede hun Jesus og vandrede i hans Fodspor; og hun og Konstance taler tidt om, hvor saligt det er, naar man lyder Guds milde, tvingende „Skal!“

En gammel Vens Raad.

Kjæmp mandigt mod et heftigt Sind. Breden vil nok ved mange Anledninger røre sig i Hjertet, men raab til Gud om Kraft til at imodstaa og overvinde den. En liden Gnist kan sætte et helt Hus i Brand. En liden Sprække kan ødelægge det stolteste Skib. Et eneste Udbrud af Breden kan bringe dig en livsvarig Sorg. Vær beredt paa at møde Saadanne, som forurette dig, og tilgiv dem; vent dig Fristelser, og modstaa dem. Læg dig paa Hjerte Skriftens Ord: „Bedre er den Langmodige end den vældige Helt, og den, som behersker sin Aand, end den, som indtager en Stad.“ (Ordpr. 16, 32).

Vi skulle mødes imorgen.

En liden Dreng, som havde lært at kjende og elske sin Frelser, laa paa sit Dødsleie. Hans Moder var kort isorveien gaaen hjem til Gud, og Faderen sad ensom og forladt grædende ved sin lille Yndlings Engeseng. Bludselig udrafte den Lille Haanden og hvissede jagte til sin Fader: „Farvel, kjære Pappa! Mamma kommer og henter mig inat. Græd ikke, Pappa! vi skulle mødes imorgen!“

Den store Trøst.

Da Velurio, Professor i Wittenberg, laa for Døden, besøgte hans Venner ham og spurgte, om han ikke trængte til Trøst. Han svarede fornøiet: „Faderen elsker mig, Sønnen er min Frelser, den Helligaand min Trøstermand, hvorledes skulde jeg da kunne være bedrøvet?“

Gaade.

En liden Ting jeg er,
Ja mindre end en Lue.
Jeg ei i Verden ser,
Men lader mig besue.
Jeg er i alle Land,
Men ei i noget Rige.
Jeg er hos hver en Mand
Men ei hos nogen Pige.
Jeg er i alle Tid,
Men ei i nogen Øyde,
Og dog i allsags Mad, —
Kan du mig nu udtyde? —

Børneblad,

8de Aargang,

koster som før 35 Cts. pr. Exemplar.
Afgifter, der selv holde Navneliste og udele Bladet, erhoder det i Puffer paa 5-9 Expr. efter 30 Cts. pr. Expr.
10-49 " " 25 " "
50 og derover " 20 " "
For hver \$2.50 indbetalt i Forskud paa det kommende Aar erhoder de indtil videre som Præmie 1 indb. Aargang af Bladet. 3die og 4de Aargang ere indbundne sammen, ligesaa 5te og 6te. Kun 3die Aargang have særskilt indbunden.

Adresse:

F. B. Frich,
Dr. 8, La Crosse, Wis.

Entered at the post office at La Crosse, Wis., as second-class matter.

Trykt i „Warden“s Avistrykkeri, La Crosse, Wis.